

duïdes en realitats aprofitables i que la ciència anomena solucions impossibles.

Però entre el problema pedagògic de descobrir i aprofitar, de la millor manera, les facultats psíquiques dels nens, i qualsevulla problema matemàtic, hi ha, és ben cert, una grossa diferència. En aquest darrer, les quantitats que en ell intervenen, tant les que són conegudes en valor com les que hi figuren com incògnites, hi estan representades o es tradueixen en números concrets, determinats, encarcarats, que són tal com són i no pas com hom voldria que fossin, sense que el matemàtic pugui emmotllar-les al seu gust, si no vol estrafer la qüestió plantejada per a resoldre. En canvi, els infants, en arribar a posar-se baix la cura i tutela del mestre, són, podríem dir, matèria plàstica a la que aquest pot donar la forma que més li plagui, i amb traça, voluntat i persistència, les facultats i aptituds infantils, els sentiments dels nois i les seves inclinacions, poden ésser, per l'educador intel·ligent, encarrilades degudament fins arribar a una solució satisfactòria dintre de les realitats factibles. La feina, doncs, de la educació amorosa i acurada dels nens, és sempre de resultats segurs i profitosos, i és per això que, a tota hora i en tota avinentesa, l'havem considerada com d'una transcendència social immensa que mai deuen oblidar els pobles; i és per això, també, que no podem deixar passar sense fer-ne esment, sense el nostre comentari pobre, però entusiasta, una festa d'amor als infants, que acaba de celebrar-se a Barcelona, tant per lo que té de caritat, com pel seu enlairat sentit educador.

La pensada ha sigut d'aquell poeta, En Suriñach Senties, a qui la vulgaritat prosaica del diner i les incidències de la lluita, molts cops sense entranyes i amoral, del negoci bursàtil, semblen afinar cada dia més el seu esperit tot bondat i amor. Uns quants meritíssims ciutadans, han aportat els cabals necessaris per a fer viable l'obra. I entre aquell i aquests, han editat, esplèndidament i en número de 30000 exemplars, un llibret titolat *El tresor dels pobres*, per a ésser regalat a tots els nois i noies de condició humil, de Catalunya. I diu que fou

un espectacle corprenedor, el veure la reunió d'infants que, alegrement i ansiosos, acudiren, fa pocs dies, al Palau de la Generalitat a demanar l'almoïna d'aquest mos de pa d'espiritualitat que, l'amor d'un home i la generositat d'uns altres, els hi ofrenaren.

El tresor dels pobres és una troballa. Presentació rica i acurada, dibuixos intercalats que ha dibuixat En Junceda, amb aquella traça ben seva de mestre consagrat; una ofrena-pròleg que és tot un poema de sàbies i sanitoses ensenyances; i uns contes que si són, com diu el llibre, de consol, estimul i dignitat, són també amarats d'un sant amor al proïsme i d'estimació a tot lo que és bo i bell. I per a coronament de tot això, un parell de pàgines sortides de la ploma enyorada d'aquell subtil i elegant escriptor que es diu Enric de Fuentes, on En Ramonet, en contemplar boca-badant, la papallona formosa d'ales daurades que ha sortit del cuc, mig verd i mig cendrós, d'allò més lleig, aprèn d'estimar als homes, no per la vestimenta amb què cobreixen el llur cos, sinó per lo que porten dintre de l'ànima.

I si el llibre és bo i bonic, més bona i més bonica és encara l'acció d'haver-lo ofrenat als nois i noies de condició humil. Perquè això demostra que hi ha qui ha sapigut guardar per als nens aquella *gran reverència* de què parla Juvenal i ens recorda el llibre. Perquè això demostra també que, sortosament, no manquen persones que s'han capacitat de què els infants d'avui seran els homes de demà; de què les flors humils d'ara, vindrà dia que pendran colors alegres i exhalaran fragàncies penetrants, i les petites llavors del moment actual, amb el temps germinaran i treuran espessa branca i donaràn fruits dolços i sucosos, sempre que, naturalment, els homes directores encertin en assolejar les flors amb la llum de la intel·ligència, i tinguin la cura de donar a les llavors el caliu d'un cor amorós i regar-les amb les gotes de rosada d'una caritat sense egoïsme i d'una bondat sense fites. I si així pensàvem i obràvem tots, arribarien, per a l'humanitat, dies més venturosos que els que actualment vivim.

O. ROVELLAT PRAT.

